

den Maade slutte ved Lovens Straftræden — for at der ikke skal være nogen Tvivl i saa Henseende. Endringsforslaget under Nr. 11 gaar kun ud paa at forandre Lovens Titel i Overensstemmelse med de stillede Endringsforslag. Forinden jeg slutter, maa jeg gjøre den Bemærkning, at hvad jeg i mit Indledningsforedrag udtalte mig om, som ikke staar i direkte Forbindelse med Lovforslaget, er udtalt ikke paa Udvalgets Vegne, men paa egne Vegne. Med disse Ord skal jeg anbefale de stillede Endringsforslag til det høje Things Velvilje.

Klein: Der er Udstilligt af, hvad den ærede Ordfører udtalte, som jeg ubetinget kan være enig i. Jeg skal dog ikke komme ind paa disse mere almindelige Bemærkninger. Jeg skal indskrænke mig til at begrunde det Underændringsforslag, jeg har stillet, og tage en Reservation med Hensyn til et Par Punkter i det foreliggende Lovforslag eller rettere sagt i den ærede Ordførers Udtalelser i saa Henseende. Den ærede Ordfører ophøjste, at det Underændringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 7 b. til den foreslaaede ny § 5, er fremkommet, fordi jeg ikke var til Stede i det sidste Udvalgsmøde, hvor Betænkningen vedtoges med den endelige Affattelse af Endringsforslagene. Det forholdt sig imidlertid ikke saaledes, at mit Endringsforslag er kommet til i sidste Dieblit, og for saa vidt er noget Nytt og Ukjendt, hvorimod Sammenhængen tværtimod er den, at man forinden det omtalte sidste Møde i Udvalget vedtog en ny § 5, der var indskrænket til det første Stykke, og at man i dette sidste Udvalgsmøde, hvor jeg ikke var til Stede, har tilføjet det andet Stykke. Jeg anser dette andet Stykke for at være ganske umuligt. Det forekommer mig, at være aldeles uensynligt, at dette andet Stykke ikke kan blive staaende, og jeg kan derfor ikke være med til at sætte mit Navn under et Forslag, hvor der findes en Paragraf med dette andet Stykke af § 5. Dersom den ærede Ordfører havde udtalt, at dette Spørgsmaal skulde blive taget under nærmere Forhandling inden 3die Behandling, vilde jeg have anset det for hensigtsmæssigt ikke i dette Dieblit at opholde Thinget med en Udvikling af, hvorfor jeg maa anse dette andet Stykke for at være ganske uantageligt, men da det ikke er Tilfældet, veed jeg ikke, om jeg kan forsvare at tage mit Underændringsforslag tilbage i dette Dieblit. Jeg anser det for at være ganske uantageligt eller, for at bruge det Udtryk, jeg brugte før, umuligt, dette andet Stykke af § 5, fordi man der henviser til

Noget, hvortil Henvisningen aldeles ikke passer. Det synes mig, at det er uensynligt for Enhver, at man kan umulig med Hensyn til Forfølgningen af de Krav, der maatte have for uskyldig Domfældelse eller uskyldig Straflidelse henviser til det andet Stykke af § 3, som handler om det Tilfælde, at en Fængslingstjendelse bringes til Forhandling særstilt ved Appel af den eller under Appel af en Straffedom, som ikke er endelig, naar der foreligger en Appel i sin Helhed; det er aabenbart, at dette andet Stykke af § 3 aldeles ikke kan passe, naar der er Tale om Erstatningskrav for ulovlig Domfældelse eller Straflidelse. Men vil man sammenholde dette med det første Stykke af § 3, vil det ogsaa vise sig, at det aldeles ikke passer. Det hjælper ikke, at man foreslaar, at der skal sættes: Den Dommer, der har affaet Dommen, i Stedet for „Forhørsdommeren“. Det afhjælper ganske vist den mest uensynlige Urigtighed, men som sagt, det foreslaar ikke. Det, som Udvalget med Undtagelse af mig her har foreslaaet, er altsaa dette, at naar Nogen er bleven dømt uskyldig, har siddet maaste en halv Snes Aar i Tugthuset og saa kommer ud, og det da lykkes at faae det konstateret, at han er uskyldig dømt, at gjøre det klart nok, at han ikke har begaaet det Drab, hvorfor han har været sigtet, f. Ex. fordi det pludselig opdages, at den formentlig Dræbte lever, eller der melder sig en Anden, som tilstaar, at han er Drabsmanden, og den Anden altsaa er uskyldig, hvad saa? Saa siger altsaa Udvalget, at saa skal Kravet paa Erstatning derfor gjøres gjældende under en særegen civil Sag imod det Offentlige, efter Stævning til Amtmanden, i Kjøbenhavn Politidirektøren, og vedkommende Forhørsdommer, og staar det Sagsøgeren frit for at anlægge Sagen enten ved Underretten paa det Sted, hvor han har været fængslet, eller umiddelbart ved den overordnede Ret, under hvilken Forhørsdommeren hører, forsaavidt det ikke er Højesteret.

Nu i det Tilfælde, jeg nævnte, vil det vanskeligt kunne tænkes, at den Paagjældende ikke har været fængslet, men i og for sig er der aldeles ingen Nødvendighed for, at en Mand, der bliver dømt, har været fængslet, og saa ser jeg ikke, hvorledes man kan anvende den Regel, at Sagen skal kunne anlægges ved det Sted, hvor han har været fængslet. Men overalt, hvorfor passer Henvisningen ikke? Fordi det er helt forskjellige Ting, hvorom der er Tale. Naar der klages over en Fængseltjendelse, har man at gjøre med en Retsakt, som er udgaaet fra en Underdommer, man har at gjøre